34ste jaar. — Nr 75. Zaterdag 25 Juni 1887.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 25 JUNI.

Van alles wat.

In de zitting van den 21 juni heeft onze achtbare senateur M. de graaf de Borchgrave d'Altena, het senaat onderhouden over de noodzakelijke werken om de overstroomingen der Maas op de hollandsche grens te beletten.

Ziehier hoe M. de Borchgrave zich uitgedrukt heeft :

« Ik moet den Senaat onderhouden over de noodige werken tot het beletten van de overstroomingen der Maas aan de Hollandsche grens. De gemeente Lanaye vooral wordt er door beproefd, al de eigendommen werden er door het water verwoest.

Na een onderzoek werd er beslist dat een ontwerp van uitte voeren werken zou worden vervaardigd. Verscheidene ontwerpen werden ingediend en onderzocht, onder den indruk door de ramp te weeg gebracht. Er kwamen inderdaad, elf personen om in eene dezer overstroomingen.

Na de aanneming van het ontwerp tot het opwerpen van zekere dijken, scheen ook de ondersteuning der Regeering verzekerd voor de werken te Lanaye. Maar het eerste oogenblik van vrijgevigheid was spoedig voorbij. De schoone ontwerpen bleven in de doozen rusten. De dijken in de omstreken van Maaseyk hadden voor doel de banen van den Staat tegen de overstrooming te beschermen. Maar ik zal doen opmerken dat overstroomingen te Lanaye ook voor Maaseyk gevaarlijk zijn.

De gemeente Lanaye is er toe bereid haar deel in de kosten te dragen voor zooveel het mogelijk is. Ik hoop dat de Regeering haren plicht ook vervullen zal ; zij zal alzoo aan eene zware verantwoordelijkheid ontsnappen.

Ik wensch ook de aandacht van den achtbaren minister te vestigen op een ontwerp van breeden dijk door de gemeente Neer-Haren vervaardigd. Daar ook komt het er op aan duizende hectaren gronds tegen de overstroomingen van de Maas te beschermen. Deze werken zullen overigens minder kosten dan de werken te Lanaye.

Dat de minister onderzoke wat er te doen staat, en hij zal met mij bekennen dat het volstrekt noodig is de volkrijke gemeenten welke ik bedoel van de overstroomingen te bevrijden.

***

In de zitting van den 22 heeft de minister M. graaf de Borchgrave geantwoord.

De klachten van het achtbaar lid, zegde de minister, waren een weinig overdreven ; men heeft reeds veel gedaan, en men is bereid nog meer te doen voor het arrondissement dat hij in den Senaat, ik erken het volgaarne, zoo voortreffelijk vertegenwoordigt.

De achtbare graaf de Borchgrave d'Altena vraagt voor de oeverbevolking der Maas, bij Maeseyck, werken welke de Staat niet te zijnen laste kan nemen. De Staat is niet verantwoordelijk voor de schade aangericht door den natuurlijken loop eener rivier die noch vlotbaar noch bevaarbaar is.

De Staat heeft nooit toelagen verleend in het maken der Scheldedijken ; hij heeft, wel is waar, de drie vijfden gedragen der kosten van het maken van zekere mindere dijken der Maas, doch dit was eene uitzondering.

Er zijn daarenboven nog groote werken aan de Maas uit te voeren, stroomafwaarts Luik : deze werken, ik ben er van overtuigd, zullen veel bijdragen om de overstroomingen in Limburg minder talrijk en minder erg te maken.

Zoo zal men er toe geraken den bedroevenswaardigen toestand waarover de achtbare graaf de Borchgrave klaagt, te gebeteren. Ik kan de oplossing, welke de achtbare heer de Brouckere voorstaat, niet aannemen. De Belgische Regeering zou, zijns inziens, zich met de Hollandsche Regeering voor het uitbaggeren moeten verstaan.

Ik denk met dat men op zulke wijze de overstroomingen zou kunnen vermijden. Indien Holland niet uitbaggerde, wanneer wij het bij ons doen, zouden er op Hollandsch grondgebied versperringen tot stand komen die de overstroomingen zouden erger maken, ver van ze te verminderen.

M. de Borchgrave antwoordde :

Het antwoord van den achtbaren minister op mijne vraag rakende de dijken van Lanaye tot Maaseyk heb ik niet goed begrepen.

Er bestaat geen bestuur van wateringen langs de Maas, en worden er niet zonder uitstel maatregelen genomen, zoo zijn er rampen, zooals die van 1880, te vrezen. Het kan zijn dat het bedrag der toelagen van de gemeenten zou moeten verhoogd worden, maar de Regeering moet van haren kant ook iets doen.

Het ware eene onrechtvaardigheid, zoo de Regeering, na eene toelage geschonken te hebben voor werken uitgevoerd door eene gemeente van 6,000 inwoners, moest weigeren eenigen onderstand te verleenen aan een dorp voor de uitvoering van gelijksoortige werken.

De achtbare heer de Brouckere wees op een middel tot het beletten der overstroomingen te Lanaye ; het achtbaar lid verblijft aldaar gedurende een deel van het jaar en kent de quaestie beter dan ik. Ik verzoek hem dus bij den heer minister aan te dringen opdat zijne gedachten zouden worden aangenomen.

De heer de Brouckere. — Ik volbreng volgaarne den wensch door mijnen achtbaren collega uitgedrukt. Het antwoord van den achtbaren minister was niet gansch logisch. Als wij klagen, antwoordt men ons dat men wachten moet tot dat de werken stroomafwaarts voltooid zijn. Maar het is stroomopwaarts dat men de werken zou moeten begonnen hebben. Het deel dat ik zou willen doen uitbaggeren hoort toe deels aan Holland en deels aan België.

De regeering is verplicht de Maas, die onder de Rijkseigendommen behoort, in goeden staat te onderhouden. Ware de bedding uitgediept, zoo zouden wij van de overstroomingen verlost zijn.

Ik geloof niet dat Nederland ongunstig gestemd is wat de noodige werken betreft tot voorkoming van overstroomingen. Nederland zou er even veel uit bij hebben als wij.

Ik geef die punten in overdenking aan den achtbaren minister, en drink de hoop uit dat zijn antwoord wat minder teleurstellend zal zijn dan zijne taal van daareven.

***

M. graaf de Grunne, senateur voor Maeseyck heeft insgelijks in deze zitting het woord gevoerd.

Vermitsik het woord heb, verklaar ik dat ik tegen de uitgave zal stemmen van 40,000 frank, bestemd om in het Paleis van Justitie schilderingswerken uit te voeren, even als tegen de uitgave voor de bronzen deuren die in hetzelfde gebouw moeten geplaatst worden. Met het geld dat eene enkele dezer deuren zal kosten, zou men ons oud gerechtshof te Tongeren kunnen herstellen, zooals de achtbare burgemeester dezer stad het in de Kamer zegde.

***

In de zitting van den Senaat van 23 juni heeft M. graaf de Borchgrave nogmaals het woord genomen in zake der Maasforten :

Mijn arrondisement houdt niet van krijgsuitgaven, zegde hij, ik ben zoo verwaand niet de waarde der Maas-forten te betwisten en ik laat aan vakmannen de zorg over ons te zeggen of die forten van aard zijn het land volkomen te beschermen.

Ik behoor niet tot diegenen die zich meer vaderlandsliefde toeeigenen omdat zij een grooter getal manschappen en meer geld stemmen. Maar ik denk dat men krachtdadig genoeg moet zijn om zich zelf te verdedigen in stede van een onderstand af te wachten die misschien ten gevolge van onvoorziene omstandigheden niet komen zal.

Zooals den achtbaren verslaggever het zeer wel gezegd heeft, België heeft altijd toegestemd in alle opofferingen welke het belang zijner nationaliteit vereischt.

Ik vraag mij af of wij door langdurigen boei zoo zeer onze dappere voorvaderen onwaardig zijn geworden, dat wij zelfs naar de noodwendigheden van 's lands verdediging niet meer luisteren ? Dat kan ik niet gelooven : de kleine volkeren volgen het voorbeeld der groote. Deze richten hunne verdediging in ten einde ieder gevaar en iedere gebeurtenis af te wachten.

Thans bestaat er geen volk, hoe klein ook, of het versterkt moedig zijne grenzen en doet de noodige opofferingen voor zijne verdediging. De versterkingen zijn de volledige des legers.

De lijn der Maas is het zwak punt onzer verdediging. Het oordeel van generaal Brialmont en van de legerhoofden stel ik boven dit van misnoegen of rechtsgeleerden. Dus zal ik de kredieten stemmen zonder geestdrift, maar met overtuiging, als iemand die zijnen plicht doet.

Tusschen twee Belgen, die beiden 's lands vlag in eene hand houden, verkies ik hem die in de andere hand een zwaard heeft waarmede hij den vijand bedreigt, boven hem die met woord en gebaar om hulp roept. De houding van eerstgemelden acht ik moediger en krachtdadiger.

(Rechts : Zeer wel !)

***

Waarom hebben de Walen onlangs weder het werk gestaakt, oproer gemaakt, het land weer op groote kosten gesteken en vreemde concurrenten doen binnenkomen ? vraagt de *Vlaamsche stem.*

Sommigen zeggen : *'t is dat zijte weinig winnen, zij kunnen vrouw en kinders uit hunnen mageren dayloon niet onderhouden, wat baat het dan te werken ?*

Ja, zoo zegt men.

Maar als dat volk tot 8 en 10 frank daags kon winnen, hoe ging het dan ! Vrouwen en kinderen hadden dikwijls noch eten noch drinken en de mannen gingen al de lijuste spijzen en dranken verbrassen en *men heeft ze somwijlen met de bollen zien schieten naar volle flesschen wijn !...*

Hadden zij dan gespaard zij hadden een appel tegen den dorst.

En hadden zij door hunne werkloosheid en door hunne gedurige werkstakingen de koolhandelaars niet verplicht naar Engeland en naar Duitschland achter hun gerief te reizen, de belgische kolen zouden meer gevraagd worden en meer winste geven.

En nu nog kan een man gemakkelijk van 2,50 tot 3,00 fr. daags winnen.

Wonnen onze landsche werkmenschen zooveel, zij zouden zeggen dat het goed'n tijd is !

De walen maken oproer omdat zij maar 2 en 3 frank winnen en de vlamingen blijven kalm en vreedzaam schoon zij maar 1 tot 1 fr 50 winnen !

***

Van waar dat verschil ?

't Is dat de vlaamsche werkman nog zijn geloof bewaard heeft, en de waalsche werkman niet.

De vlaming met zijn geloof te bewaren, heeft zijne zeden bewaard en met een de gespaarzaamheid, de werkzaamheid en de gelatenheid.

De waalsche werkman met zijn geloof te verliezen, heeft zijne zeden verloren, hij is verkwister geworden, wederspannig en oproerig.

Bij den vlaming doet de behendigheid de kleine winst verdubbelen, bij den waal doet de zucht naar genot de meerdere winst verteren en verslinden.

Met eene kleine winst is de christelijke vlaming tevreden en gelukkig ; met eene groote winst is de ongeloovige waal mistevreden en ongelukkig :

Dàar is 't verschil en de wetgevers mogen zoeken en herzoeken en menigvuldige nieuwe wetten uitbrengen zooveel als zij willen, den toestand zullen zij niet veranderen zoolang als de godsdienst in zijne eer niet hersteld is. Een middel is er te beproeven, 't is het ongelooviig Liberalism uit het Walenland te verbannen, goede katholieke scholen op te richten om een geheel nieuw katholiek geslacht op te kweeken. Zoo niet zal het waalsch geslacht eeuwig vatbaar blijven voor de leeringen van het ongelooviig socialism dat niets anders is dan het liberalism van het arme volk.

***

Wilt gij u een gedacht vormen, van wat ons land zou te wachten staan, indien ooit liberalen moesten terug aan het roer komen ?

De beslissingen die te Brussel op het liberaal congres van Sinxen genomen werden, zullen u hieromtrent volledig inlichten.

Ten eerste, de grondwet van 1830, die nu aan ons land 57 jaren rust en vrede gegeven heeft, moet 't onderste boven gesmeten en herzien worden, naar den zin en de goesting van de vrijmetselaars-loge.

Een ander artikel van het liberaal programma heeft betrekking op de volledige scheiding van Kerk en Staat ; voortaan zouden de priesters van den militairen dienst niet meer vrijgesteld worden ; den eed zou men afschaffen ; nergens zo u nog een gewijd kerkhof mogen bestaan : allen den liberalen put in !

Verder zijn ze van zin de stichtingen van missen voor de overledenen af te schaffen : de goederen der kerken zouden ze inpalmen, en over de goederen der kloosters zou onderzoek gedaan worden, met het doelwit, natuurlijk, ze ook in te palmen, indien er daarin maar eenigins middel bestaat.

Ook zou er eene wet gemaakt worden om de priesters te straffen, die zich met politiek zouden bemoeien, hetgeen in andere woorden zeggen wil dat men alle middeltjes zou opzoeken om onze deftige en volksgehelde geestelijkheid te plagen.

De seminaries en de kloostergemeenten van gasthuisnonnen genieten thans de burgerlijke verpersoonlijking : dit voorrecht moet ook afgeschaft worden, met het enkel doelwit het aanwerven van priesters te beletten en onze gasthuizen in de handen van het gebroed der wereldlijke ziekendiensters te leveren.

Eindelijk werd er ook gesproken over den militairen dienst : volgens hun programma wenschen de liberalen niets vuriger dan de afschaffing der loting en der plaatsvervanging. 't Is te zeggen *allemaal soldaat.*

Ziedaar eenige punten van het programma der liberale partij zooals het op het congres van Brussel werd vastgesteld.

Degenen die oogen hebben om te zien en ooren om te hooren, kunnen er genoeg uit besluiten wat ons ongelukkig België zou worden, moest ooit dit noodlottig programma ten uitvoer gebracht worden.

***

Het verslag over het wetsontwerp tot de betenteling der dronkenschap, is aan de leden der Kamer meegedeeld geweest. Het beslaat 41 bladzijden druks en bevat eene wijdloopige beschouwing van al de voorstellen, die er reeds sedert jaren werden gedaan tot bestrijding van die plaag onzes lands en der werkmansbevolking.

Na Beieren wordt er in ons land het meeste bier gedronken (240 liters per jaar en per inwoner) en na Rusland en Denmarken ook de meeste jenever (15 liters per jaar en per inwoner).

Het verslag haalt gezegden aan van MM. Houzeau en doktor Petithan, van Luik, welke beste onder anderen in de zitting van den bond tegen het drankmisbruik, te Luik, zegde :

« Er zijn in België, ten minste 100,000 personen, die een halven liter, en 50,000 die een heelen liter jenever per dag drinken.

« Is het in deze voorwaarden te verwonderen, vroeg de verslaggever, dat de geneeskundige Akademie zooveel zedenmoorden, zooveel gevallen van waanzin aan te teekenen heeft ? »

De voorgestelde betengelingswet is dus streng noodzakelijk. Het verslag haalt dan ook de betengelingswetten in andere landen aan en heeft vooral de franse en hollandsche drankwetten als grondslag genomen.

***

Het kabinet Beernaert schalt voor 850,000 fr. belastingen al op den kollie ; het kabinet-Frère *verhoogde* integendeel deze belastingen op een verbruik van eerste noodzakelijkheid, in 1884.

Is de liberale pers dankbaar aan het kabinet-Beernaert, vraagt een blad, voor die vermindering van belasting ?

Zoo min als voor andere verminderingen ten beloope van 25 *millioen*, die het tegenwoordige kabinet heeft daargesteld.

5 Centiemen op de kollie — dat is volgens hen niet besprekenswaerd : 4 centiemen op een kilo vleesch, dat is.... de *uithongering.*

***

In verscheidene steden hebben de Liberalen, in verbond met de Socialisten, gepoogd geruchtmakende betoogingen in te richten tegen de wet op het *vreemd* vee, maar geene enkele is gelukt. Het volk kent die kluchtspelers en lacht eens jeugdig met die armzalige straatlooperijen...

***

Altijd dezelfde *eerlijkheid* bij onze liberale pers.

De pers heeft beweerd dat het tegenwoordig ministerie de belastingen moest afschaffen.

Men weet dat deze belastingen ons door het liberaal ministerie op den hals werden gevrongen om het schrikkelijk te kort aan te vullen dat de liberale partij in de kas had gemaakt.

Bij het aftreden van het ministerie-Frère gaapte dit tekort gelijk een afgrond.

Het katholiek kabinet moest deschulden betalen die het van de voorgaande ministers geerfd had.

Het deed zijn best en gelukte er in, door een aantal besparingen, den geldelijken toestand te verbeteren.

Zoo goed werkte het kabinet dat het reeds verschillende belastingen konverminderen en nu weêr die op den kollie.

Zijn de liberalen hiervoor dankbaar ? Toch niet : zij reklameeren maar altijd voort en als zij de waarheid niet meer kunnen loochenen, redden zij zich met te zeggen : « 't is de moeite niet weerd. »

Eerlijke kontraters, men kan u antwoorden : « Hadt gij zooveel schreeuwende schulden niet gemaakt, men zou nog meer kunnen afschaffen dan men nu reeds gedaan heeft. »

Het publiek is overigens zeer goed over den toestand ingelicht : het weet dat knagende ratten altijd blijven knagen...

***

De *Natiën* zelf, een liberaal blad, maakt opmerkingen over de lamentige houding der liberaliën.

In de lotenkwestie, zegt het blad, heeft zij zich door M. Frère laten meesleepen « op eene manier die zou doen twijfelen aan hare vaderlandsliefde en aan haar politiek doorzicht. »

Met alle geweld eischte zij deze forten en toen men ze haar gaf, heeft zij ze bestreden.

Zoo ook zal het gaan, zegt het blad, met de hervorming in de maatschappelijke vraagpunten : men eischt hervormingen en daarna worden deze tegengewerkt.

Het is niet genoeg al te keuren, aan te vallen wat anderen doen ; men moet toonen dat men iets beters voor den dag kan brengen dan hetgeen men verwerpt ; men moet om lamentige kleingeestigheden, het wezenlijke goede niet verstooten.

Wel gezegd.

***

De minister van justitie heeft een wetsontwerp neergelegd, het werk regelende der vrouwen en kinderen.

Het werk, volgens dat ontwerp, zal in de mijnen, steengroeven, fabrieken, werklunzen, werven, enz., verboden zijn aan kinderen onder de 12 jaar.

Kinderen, den ouderdom van 10 jaar bereikt hebbende, kunnen toegelaten worden voor zekere werken, maar enkel gedurende zes uren per dag.

Van 12 tot 18 jaar mag het getal werkuren maar van 12 ure zijn.

Meisjes en vrouwen mogen in geene onderaarsche werken worden gebezigd.

Dit zijn de voornaamste voorwaarden.

EENE HERINNERING

UIT DEN

VENDEESCHEN OORLOG

BLANCHE DE BEAULIEU.

(VERVOLG.)

Hij vond haar bereid hem te volgen. Beide richtten hunnen tocht naar eene zekere soort van grooten weg, welke door Romagne loopt, alwaar zijn dienstknecht hem met handpaarden wachtte, die niet in het binnenste van het land konden doordringen, waar de wegen ongelijk en moerassig zijn. Doch hier wierd zijne verlegenheid grooter ; hij vreesde dat het meisje, hetwelk hem vergezelde, niet te paard zoude kunnen rijden en de kracht niet hebben zou om te voet te gaan ; doch zij had hem weldra gerust gesteld door het onrustig paard, met even veel behendigheid te besturen als de beste ruiter. Zij bemerkte de verbazing van Marceau en glimlachte. — « Gij zult minder verwonderd opzien, zeide zij tot hem, wanneer gij mij nader zult leeren kennen. Dan zult gij zien door welke samenloop van omstandigheden de bezigheden der mannen mij eigen zijn geworden ; gij schijnt mij zoo goed te zijn, dat ik u al de gebeurtenissen van mijn nog zoo jeugdig en reeds zoo geflotterd leven verhalen zal.

— Goed, zeer goed, zegde Marceau, doch nu niet, maar naderhand ; wij zullen daartoe overvloedig gelegenheid vinden, want gij zijt mijn gevangene, en om uw eigen belang wil ik u thans uwe vrijheid niet weder geven. Hetgeen ons nu het naast aan het hart moet liggen, is hoe eer hoe beter Chollet te bereiken. Derhalve zet u vast in den zadel, mijne vriendin, en dan in galop.

— In galop ! herhaalde het Vendeesch meisje, en drie kwartiers daarna reden zij Chollet binnen. De opperbevelhebber was op het raadhuis. Marceau ging naar boven, terwijl zijn knecht en zijne gevangene aan de deur vertoefden ; hij gaf in weinige woorden bericht zijner zending en zocht daarna met zijn klein gevolg een nachtverblijf in het hotel der *Sans-Culottes*, welke benaming op het uithangbord was in de plaats gesteld van de woorden : *In den grooten St-Nikolaas.*

Marceau bestelde twee kamers ; hij geleidde het jong meisje naar eene derzelve, vied haar aan zich geheel gekleed op het bed neer te leggen en eenige oogenblikken rust te nemen, na den verschrikkelijken nacht welken zij had doorgebracht, hij zelf sloot zich in de zijne op ; want hij had nu de verantwoordelijkheid van een leven op zich genomen en moest aan de middelen denken, hoe hetzelve te behouden.

Ook Blanche had van hare zijde veel na te denken, vooreerst over haren vader en vervolgens over den jongen republikeinschen generaal wiens gelaat en stem zoo zacht van uitdrukking waren. Alles scheen haar eenen droom te zijn. Zij liep hare kamer op en neder, om zich te verzekeren dat zij waakte ; zij bleef voor eenen spiegel stil staan, om zich te overtuigen dat zij het waarlijk zelve was ; toen berstte zij weder in tranen los, want zij dacht aan haren vader, aan haren verlatenen toestand ; doch aan hare mogelijke, ja zelfs waarschijnlijke dood op het schavot dacht zij echter in het geheel niet ; want Marceau had zoo stellig gezegd : « ik wil u redden. »

Marceau kweekte geene mindere droomberelden in zijne ziel aan, doch zijn blik drong reeds in het leven door : hij kende de hoogte der tegenwoordige staatkundige vijandschap. Hij zocht derhalve naar een middel, om het leven der slapende Blanche te behouden. Er deed zich slechts een eenige aan zijnen geest op, namelijk om zelf haar naar Nantes te brengen, waar zijne familie woonde. Hij had sedert drie jaren noch zijne moeder noch zijne zuster gezien, en het moest dus zeer natuurlijk schijnen, dat hij nauwelijks eenige mylen van die stad verwijderd zijnde, verlof aan den opperbevelhebber vroeg, om haar een bezoek te geven. Hij bepaalde zich tot dit denkbeeld. Toen de dag begon aan te breken, begaf hij zich naar den generaal Westerman, en hetgeen hij vroeg, wierd hem geweigerd toegestaan. Hij verlangde dat de schriftelijke vergunning hem terstond zoude worden uitgereikt, oordeelende dat Blanche niet te spoedig kon vertrokken zijn, doch die vergunning moest nog eene tweede handteekening dragen, die van den volksvertegenwoordiger Delmar. Nog geen maand geleden was hij met de troepen van de onderneming teruggekomen ; hij rustte in het aangrenzend vertrek eenige oogenblikken uit en de generaal beloofde aan Marceau, zoodra hij ontwaakt zoude zijn, hem de vergunning ter onderteekening te zullen zenden.

In zijn hotel terugkeerende, kwam generaal Dumas, welke naar hem vernomen had, hem tegen. De twee vrienden hadden geene geheimen voor elkander ; weldra kende Dumas het vooral van den nacht. Terwijl hij derhalve het ontbijt gereed het zetten, begaf Marceau zich naar zijne gevangene, die reeds naar hem had laten vragen, hij koneligde haar het bezoek van zijnen vriend aan, die weinige oogenblikken daarna verscheen ; reeds zijne allereerste woorden stelden Blanche gerust, en na eenig over en weder spreken onderzond zij niets meer dan de verlegenheid, aan den toestand van ieder jong meisje eigen, hetwelk zich alleen tegenover twee mannen bevindt, welke zij nauwelijks kent.

Toen zij zich aan de ontbijttafel gingen zetten, ging de deur plotselings open. De volksvertegenwoordiger Delmar trad binnen.

Het was een van die menschen, welke Robespierre als de handlangers zijner moordzucht in de provincien had geplaatst, en die zijn plan van hervorming meenden begrepen te hebben, omdat hij hun gezegd had : « Men moet hervormen ; » in wier handen de guillotine, het bekende moordwerktuig dier verschrikkelijke tijden, bestendig, afschoon zonder eenig onderscheid, werkzaam was.

Deze onheilspellende verschijning deed Blanche sidderen, alvorens zij zelfs wist wie er binnen trad.

— Ah ! ah ! zegde hij tot Marceau, gij wilt ons reeds verlaten, burger generaal ? Doch gij hebt u dezen nacht zoo wel gedragen, dat ik u niets wil weigeren ; echter ben ik welneen weinig boos op u, dat gij den markies de Beaulieu hebt laten ontsnappen ; ik had aan de nationale vergadering beloofd haar zijn hoofd te zullen zenden.

— Doch wat uitgesteld is, is daarom nog niet verloren, ging hij voort, de republikeinsche speurhonden hebben eenen goeden reuk en scherpe tanden, en wij volgen zijn spoor. Daar is uw verlof, voegde hij er bij, het is nu volkomen in orde, gij kunt vertrekken, wanneer gij wilt ; doch ik kom vooral nog bij u ontbijten ; ik heb zulk eenen dapperen generaal niet willen verlaten alvorens met hem op het wijden der republiek en den ondergang der vendeesche rovers te hebben gedronken.

In den toestand, waarin zich de beide generaals bevonden was hun dit blijk van zijne hoogachting niets minder dan aangenaam ; Blanche was gaan zitten en had weder moed gevat. Men plaatste zich aan tafel en het jong meisje was genoodzaakt aan 't ledig zijde te gaan zitten, opdat hij haar niet vlak in het aangezicht zonde kunnen zien. Echter plaatste zij zich zoo verre van hem af, dat zij hem niet konde aanraken, en wierd al meer en meer gerust gesteld, toen zij bemerkte, dat de volksvertegenwoordiger zich meer aan het maal het gelegen liggen dan aan de gasten die deze met hem deelden ; van tijd tot tijd ontvielen hem eenige bloeddorstige woorden, die eene siddering door al de leden van het jong meisje joegen, voor het overige scheen er voor haar geen dadelijk gevaar aanwezig te zijn, zoo dat de generaal zelfs de hoop koesterde, dat hij hem verlaten zou zonder rechtstreeksch het woord tot haar gewend te hebben. Het verlangen om te kunnen vertrekken, leverde voor Marceau een voegzaam voorwendsel op, om het ontbijt te bespoedigen ; en inderdaad het bep bijna ten einde ; allen begonnen rumer adem te halen, toen eenslaps een sterk gewemmer zich op het stadsplein hooren liet, hetwelk voor de herberg gelegen was ; de generaals gingen naar hunne wapenen, welke zij voor zich hadden neergelegd. Delmar echter hield hen tegen.

(*Wordt vervolgd.*)